

Розділ перший

Я найпалкіша фанатка Веллса Вітакера. Звісно, цей місцевий гольфіст-поганець зараз не в найкращій формі, але в цьому вся штука фанатства.

Ти або тут *назавше*, або йдеш собі, друже, куди подалі. Щоб стати справжньою фанаткою, важливі три речі.

По-перше, ентузіазм. Крихітко, не дозволяй нікому забути, що ти тут. Бо інакше розчинишся в натовпі футболок поло та штанів кольору хакі.

По-друге, постійність. Навіть не думай про те, щоби пропустити гру в рідному штаті. Фанатки приходять і викладаються *на повну*.

По-третє, снеки. Їжа на полі для гольфу коштує дорого, і, коли вивалиш чотирнадцять доларів за хотдог, вболівати за когось уже не дуже хочеться.

По правді, у наші дні і *п'ять доларів* за ланч було надміру, але зараз думки Джозефіни Дойл заповнили інше: до ті-боксу¹ дев'ятої лунки прямував славнозвісний Веллс Вітакер.

Сьогодні він явно не в настрої. Неголений, надутий як сич і байдужий до глядачів, які простягали руки в надії дати п'ять колись перспективному гольфісту. Провівши рукою по своєму вродливому обличчю, він потряс

¹ Стартова зона лунки. (Тут і далі прим. перекл.)

татуйованим передпліччям і, наче якусь пір'інку, висмикнув із сумки довгу ключку-драйвер.

Приголомшливо.

Джозефіна витягнула свої *AirPods*, натиснула на живу трансляцію турніру, й у вухо полився жартівливий гомін двох коментаторів — Скіпа й Конні.

Скіп: *Надворі в Палм-Біч-Гарденс, штат Флорида, прекрасний день. Якщо, звісно, ви не Веллс Вітакер. Бо тоді сонце, швидше всього, шкодить вашо-му похміллю.*

Конні: *Цьогорічний тур став справжнім випробуванням для гольфіста, який за свої двадцять дев'ять бачив і кращі часи. П'ять років тому він як ураган пронісся туром і виграв три мейджори¹. А тепер, якщо бодай початковий раунд не завалить, то й на тому молодець.*

Скіп: *Що ж, будьмо відверті, ймовірність, що він залишиться в змаганні до завтра, — нульова. І по правді, Конні, гадаю, йому начхати.*

Конні: *Та і його нічні пригоди це підтверджують, Скіпе. Глянь в інтернеті — лише шість годин тому поліція допитувала Вітакера після бійки в барі в Маямі. До гольфу йому й діла немає.*

Джозефіна висмикнула з вух *AirPods* і запхала їх до кишені штанів з офіційної колекції Веллса Вітакера. Лише

¹ Мейджорами називають чотири найпрестижніші турніри у професійному гольфі. Є аналогами чемпіонатів світу в інших видах спорту.

нещодавно Скіп та Конні боготворили Веллса. У фанатському ділі таких називали «ситуативні фанати». Вони підтримували гравця тільки в його найкращі дні. Коли вікно успіху ще було відчиненим.

Нічого страшного.

Однієї Джозефіни вистачить, щоб із лишком замінити цих Юд.

А сьогодні?

Сьогодні їй нарешті випаде нагода сказати Веллсу, що вона не списала його з рахунку. Можливо, розчаровувалася, але ніколи не припиняла вірити. Вона погляне в його налиті кров'ю очі й нагадає, що талант не міг просто так зникнути. Він лише заховався за невпевненістю в собі, зловживанням алкоголем та насупленим виразом обличчя, від якого молоко кисне.

Джозефіна досі не вірила, що перемогла в конкурсі.

Хоча і брала участь у ньому шістдесят один раз.

«Обід та урок з Веллсом Вітакером». Щасливчик пообідає з *колись* видатним і незабаром *знову* видатним Веллсом, а потім отримає від нього урок гри в гольф. Насправді Джозефіна *не потребувала* уроку — вона вироста на полі для гольфу, працювала в крамничці зі спорядженням для професійних гольфістів, а також навчала клієнтів належних технік гри.

Гольф — її життя. Вона більше раділа можливості наставити на шлях істинний зневіреного спортсмена. Ніхто інший, здається, не хотів за це братися. Особливо його кеді¹, який, схоже, дивився *Vanderpump Rules*² у своєму телефоні.

¹ Помічник гравця, який носить його ключки і має право давати йому поради по ходу гри.

² Американське реаліті-шоу.

Нечисленний натовп, який послідував за Веллсом до цієї лунки, здавалося, був налаштований або піти раніше, або поспостерігати за більш перспективним гравцем. Веллс ще навіть не замахнувся, а кілька людей уже відділилися від натовпу й попрямували назад до клубу.

Типові ситуативні фанати, як вважала Джозефіна.

На жаль, Веллс, схоже, теж подумував покинути турнір. З одного боку, вони тоді швидше пообідають. Її щомиті нижчому рівню цукру це не завадило б.

А з іншого — вона радше хотіла б, щоб він закінчив цей день у хорошому гуморі.

Настав час діяти.

Джозефіна глибоко вдихнула і випустила на волю свій фанатський лемент, налякавши кілька чоловіків у штанях кольору хакі.

— *Вперед, Веллсе! Зажени м'яч у лунку!*

Гольфіст подивився на неї кам'яним поглядом через мускулисте плече, обдарувавши її видом світло-карих очей та квадратної щелепи.

— Тільки-но гляньте, хто це в нас тут? Знову.

Джозефіна відповіла йому чарівною усмішкою і підняла вверх плакат із написом «ВЕЛЛСОВА БЕЛЛЬ¹».

— Завжди будь ласка.

Він насупив щетинисте обличчя.

— У тебе все вийде, — пошепки сказала вона, а потім не втрималася і додала: — Не можу дочекатися нашого обіду. Ти ж пам'ятаєш, що я виграла конкурс?

Сила його зітхання могла би збити з ніг дитину.

— Я намагався забути, але ти відмітила мене у своїх сторіс в інстаграмі. Вісім разів.

¹ Алюзія на казку «Красуня і Чудовисько».

Невже цілих вісім? Вона могла заприсягтися, що обмежилася лише шістьма.

— Ну, сам знаєш, у цьому застосунку легко пропустити щось важливе.

— Що ж, цього я точно не пропустив. — Він закусив свою чомусь розсічену губу. — Ти не проти, щоб я зосередився на ударі? Чи хочеш обговорити меню?

— Та ні, усе гаразд. *Просто чудово.*

Джозефіна стиснула губи, щоб її обличчя не розпливалось в усмішці, і з новим завзяттям підняла плакат.

Натовп витріщився на неї — колись це було набагато легше стерпіти, бо поруч була її спільниця — її найкраща подруга.

Таллула зазвичай супроводжувала її на цих фанатських вилазках задля моральної підтримки, але вона поїхала в дослідницьку подорож за кордон, залишивши Джозефіну вболівати наодинці.

Та Джозефіна на це не ображалася. Вона раділа, що подруга отримала таку унікальну можливість. Проте все одно шалено за нею сумувала.

Глитнувши клубок у горлі завбільшки з гусяче яйце, Джозефіна проігнорувала чоловіка, що несамовито розмахував перед нею табличкою з написом «Зберігайте тишу», й закричала:

— Веллсе, ти неперевершений! Цілься туди, де трава низька!

— Пані! — не витримав чоловік із табличкою.

— У мене все, — підморгнула йому Джозефіна.

— Добре.

— Поки що.

Веллс, похитуючи головою, спостерігав за діалогом, а далі обернувся, нагнувся у стійку і...

Слухайте, а він ще ого-го.

Сідничні м'язи відповідають за силу удару гольфіста, а зад у Веллса був справді чемпіонським (напевно, єдине чемпіонське, що залишилося від його кар'єри).

Як думаєте, чи відскочать від його сідниць два четвертаки? Краще спробувати два срібних долари. Вони точно зрикошетять від його округлої дупи й відправлять у відклучку якусь фанатку.

І вона з усмішкою звалиться додолу.

— Колись Вітaker міг із заплющеними очима цю лунку в берді¹ зіграти, — прошепотів синові чоловік позаду Джозефіни. — Шкода, що він усе змарнував. Викинули б уже його з туру, поки ще більше не зганьбився.

Джозефіна озирнулася, кинувши на чоловіка найзневажливіший погляд, на який спромоглася.

— Він ось-ось знову стане чемпіоном. Жаль, що вам цього не видно.

Чоловік і його син глузливо зареготали.

— Та тут цілий мікроскоп знадобиться, дороженька.

— Хіба що для нетренованих очей. — Вона пригнулася. — Б'юся об заклад, ви, хлопці, ще й чотирнадцять доларів на хотдоги витратили.

— Пані, — благав чоловік із табличкою. — *Будь ласка.*

— Вибачте.

Веллс обхопив ключку рукою, примружився на фервей² і замахнувся. Його колись знаменитий удар втратив минулу витонченість, і м'яч полетів прямо в дерева.

Розчарування пронизало Джозефіну аж до кінчиків пальців ніг. Не за себе, бо вона не стала свідком чогось визначного, а за Веллса.

¹ Якщо гравець витратив на проходження лунки на один удар менше, ніж умовна норма, то говорять, що він зіграв берді (пташку).

² Ділянка поля для гольфу між майданчиком, звідки починається гра на кожній лунці, і прапором з лункою, тобто грінном.

Вона спостерігала, як напружилися його плечі, як подалася вперед голова. Тихий гомін натовпу нагадував дзенькіт ударних тарілок. Останні глядачі пішли геть — шукати достойніших видовищ.

Але Джозефіна залишилася. Таке воно — життя фанатки.

Розділ другий

Як там кажуть?

Ви найсуворіші з тими, хто любить вас найбільше? Напевне, так і є. У Веллса залишилася одна фанатка — одна-однісінька, занадто завзята й нестерпно приваблює фанатка, — а його першим інстинктом було звинуватити її у своєму невдалому ударі. Несправедливо це. Адже він і без її присутності багато ударів останнім часом провалив. Може, він нарешті-таки досяг межі відрази до самого себе? А може, він справді такий гівнюк, як протягом останніх двох невдалих років його описували багато друзів та прихильників.

Якою б не була причина, факт залишається фактом: навіть після того як він влучив у кляті дерева, фанатка стійко стояла на місці, підбадьорливо усміхаючись. Веллс не міг цього стерпіти. Їй треба піти — як і зробили всі інші. Забратися звідси куди подалі. Ця рудоволоса трибунна воячка, одягнена в його мерч, — єдина, заради кого він зранку встав із ліжка. Вона ніколи не пропускала його матчі у Флориді. Ніколи. Жодного разу. Невже вона не знає, що його одяг минулого року зняли з виробництва? З ним і *Nike* контракт розірвав. Наразі співпраця із шампунем проти лупи була би для нього за щастя.

Навіть його наставник, легендарний Бак Лі, не відповідав на повідомлення.